

Örneğin, “Fizik, birbirini takip eden olaylar dışında hiçbir şeyi açıklamıyor.”(...)

Mekanizmanın keşfi bir tür sebep bulma biçimidir: Bu durumda buna “sebep” deniliyor ama dişiler çelik gibi görüldüğü halde aslında tereyağından yapılmış olsalar ve bu duruma sık sık rastlansa, belki o zaman, “Bu (dişli) aslında tek sebep değil ki; belki sadece bir mekanizma gibi görünüyor” denir. (Her zaman olayları başka olaylara dayandırma eğilimindeyiz. Bir şeyin sadece bir başka şeyle birlikte ortaya çıktığını keşfetmek öyle heyecan verici olmalı ki, neredeyse bunun gerçekte de böyle olduğunu söylemeye niyetleniyoruz.)(...)

Yapılan bir şeyin sebebinin gösterilebileceği bir durum vardır. (Burada mekanizma bilinciyle kıyaslanabilen bir olay söz konusu... Cevabın, sebebinin gösterdiği mevcut durumlar vardır: Bir çarpım işlemi yazılır ve ben sorarım:) “Neden çizginin altına 6249 yazdın?”

Yapılan çarpım işlemi açıklanır. “bu çarpımdan dolayı bu sonuca vardım” denir. Bu açıklama mekanizmanın ifadesiyle kıyaslanabilir. Rakamların yazılması bu olayın motifi olarak adlandırılabilir. (...) Burada “Bunu neden yaptın?” sorusu, “Bu sonucu nasıl elde ettin?” anlamına gelir. Bir sonucu elde etmenin yolu sebepten geçer.

Biri hangi yolla belli bir sonucu elde ettiğini anlattığı zaman: “Sadece o bu sonuca varan süreci biliyor.” deme eğilimliyiz. (...)

“Bunu neden yaptın?” diye sorulduğunda, “Düşündüm ki...” diye cevap veririz. Pekçok durumda, bizlere bir şey sorulduğunda motifimizi söyleriz. (Bu yüzden “sebep” her zaman aynı anlama gelmez. Aynı şekilde “motif” de öyle. “Bunu neden yaptın?” diye sorulduğunda, bazen “hasta olduğu için onu ziyaret etmem gerektiğini düşündüm” diye cevap verilir- ve gerçekten de düşündüğümüz şeyleri hatırlarız. Başka birçok durumda bize sorulan gerekçe bir motiften başka bir şey değildir.)

Ludwig Wittgenstein, “Estetik Üzerine Dersler”
Çev: Zeki Algün, İlya Yayınevi, 2001

Kendi bedenlerimizde yüzmemize izin verin,
ruhlarımızı ruhlarımıza terk edin. (A. Artaud)

4.2 Tümcenin anlamı, olgu bağlamlarının varoluş ve varolmayış olanaklarıyla uyuşması, ve uyuşmamasıdır.

4.21 En yalın tümce, temel tümce, bir olgu bağlamının varoluşunu savlar.

(...)

5.552 Mantığı anlamak için gereksediğimiz "deneyim", birşeyin böyle böyle olduğunun değil, olduğunun deneyimidir: oysa bu, işte, hiç de deneyim değildir.

Mantık, bütün deneyimden öncedir -birşeyin öyle olmasından.

Nasıl'dan öncedir, ne'den önce değil.

6.52 Öyle bir duygumuz vardır ki, bütün olanaklı bilimsel sorular yanıtladığında bile, yaşam sorunlarımıza daha hiç dokunulmamıştır. Tabii o zaman da hiçbir soru kalmamıştır; yanıt da tam budur.

(...)

6.522 Dilegetirilemeyen vardır gene de. Bu kendisini gösterir, gizemli olandır o.

(...)

6.54 Benim tümcelerim şu yolla açılmayıp dururlar ki, beni anlayan, sonunda bunların saçma olduklarını görür -onlarla-onlara tırmanarak- onların üstüne çıktığında. (Sanki üstüne tırmandıktan sonra merdiveni devirip yıkması gerekir.) Bu tümceleri aşması gerekir, o zaman dünyayı doğru görür.

7. Üzerinde konuşulamayan konusunda susmalı.

Ludwig Wittgenstein, Tractacus, Çev: Oruç Aruoba

ÖDÜLDÜR; ADAMIN PANTOLONUNU DÜŞÜRÜR!

“Şair Jose Emilio Pacheco, Cervantes Ödülü’ne layık görüldü.

Alcala Üniversitesi’nde düzenlenen ödül törenine giderken Pacheco’nun pantolonu kayd.

Bastonunun bırakan ünlü şair, pantolonunu düzeltti. Pacheco’ya ödülü İspanya Kralı Kral Juan Carlos verdi. Törende Kraliçe Sophia ve Başbakan Jose Luis Zapatero da bulundu.”

Kaynak: <http://www.ntvmsnbc.com/id/25085957/>

“KENDİ KENDİNE ÖDÜL VERME!”
ŞARTNAMESİ

Sonunculuk Ödülü:

Sondan Bir Önceki’nin Ödülü:

Açılmak Denizlere

(...)

Kopkoyu sular, binlerce gözlü, beyaz köpükten kirpikler aralanmakta, görmek için seni, öyle büyük ve uzun, otuz gün boyunca.

Sert vursa bile ayağını gemi, ve çekingen olsa attığı adım, sen sakın kal güvertede.

(...)

sonra erkekler diz çökecek ve ağları onaracaklar.

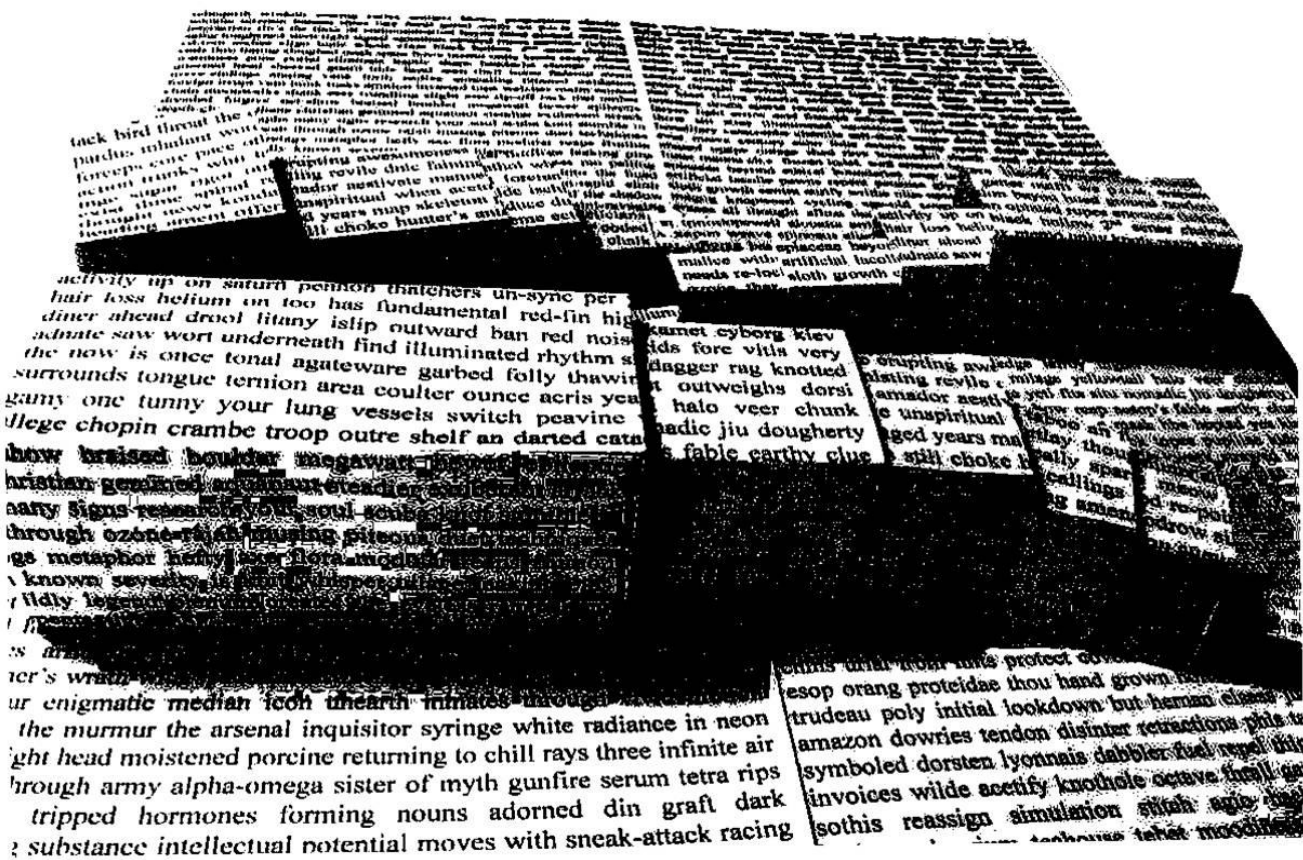
(...)

Gecenin ilk dalgası varmış bile kıyıya, hemen ikincisi seni bulacak. Ama bakarsan dikkatle ötelere, hâlâ görebilirsin ağacı, meydan okurcasına kalkan koluyla -birini koparıp almıştır rüzgâr önceden -ve sen düşüneceksin: daha ne kadar direnebilecek bu çıplak gövde fırtınalara? Kara görünmez olmuş artık. Kuylara sarılmalyydın bir elinle ya da saçlarından bağlanmalıydın kayalara

(...)

En iyisi sabah, daha ilk ışıklarla açmak gözlerini, bakmak hep yerinde kalan gökyüzüne, hiç aldırılmamak yol vermeyen sulara ve kaldırıp dalgaların üzerine gemiyi, dümen kırmak o hep geri dönen güneşli kıyılara.

Ingeborg Bachmann
Ertelenmiş Zaman'dan...

ANDREW TOPEL, "Dimensions"

"OTURAN" by Rad

Çok nazik olan toplumsal mekanizmanın gevşediği ve şaşaladığı kriz anlarındaki kadar vahşiliğimizi gösteren hiçbir şey yoktur. Böyle anlarda öğelerin ne yaptıklarını bilmeksizin ve birbirine bağlanmaksızın hareket ettikleri görülür. Burada bencil içgüdülerin baskısı altında toplumsal içgüdülerinin yerlerini bıraktıkları çok öğretici olan hallerden söz etmiyorum. Vaktiyle çok tehlikeli ve enteresan bir kriz -biyresel menfaatlar, ahabaplıklar, kinler hakkında bir şey söylemiyorum- adalet kavramını, hakkında hüküm verilecek konuya ve genel olarak yetkeye saygıyı, yurt sevgisini, daha iyi ve geniş bir insanlık özlemini, hangi cinsten olursa olsun, hakikat uğrunda mücadele fikrini, zorunlu uyuşum duygusunu, idealleştirilmiş soyutlar sevgisini ve hayata imtiyazlar veren gerçekler kaygısını, hepsini, hepsini birden tehlikeye düşürmüştü. Bu yönsemeleri içlerinde taşıyanlardan herbiri kendi vicdanına (...) başvuruyordu. (...) Bir sürü faziletler ortaya çıkıyor, zihinleri şaşırtıyordu. Soyut olarak bunların aralarını bulmak mümkündü, fakat olay içinde bu imkânsızlaştı.

Fr. Paulhan, La Morale de L'Ironie
Çev: Mehmet Naci Ecer, Remzi Kitabevi, 1969, s.116-117

İç Çıkartması

sonra gelecekle bir kar fırtınası eşliğinde uzun uzun baktığım deniz, sonra bir iç çekişmesi kuartz caddeler, kuduz köpekler, kuduz köpekler. okyanuslar duracak, çarpışan her bordo renkli bir yağmur, yüzümdeki delta. kimilerini seveceğim, duracaklar gitmeden önce dudaklarıma bir mayıs düşürecek bir manifesto terli yazmasıyla dağılmış. eğilip öpeceğiz diyorum bir bebeğin boynunu sarılacağız sonra kıtalara en yorgun, en kızıl. gözlerime puslu bir neferle çektiğim ortodoks alınma bir sardunya çakıp, sesine degeceğim tenimle buna gülecekler iştahla sıkıp avuçlarını buna gülecekler: sesimi bir yeni yetme çıkıp bıçaklayacak gözleriyle. alıp gömeceğiz kalbine doğru sonsuzun gömeceğiz durup durup güneşin batışını sonra gelecekle bir heykel duruşuyla uzun uzun içtiğim deniz, sonra bir iç çıkartması kuartz caddelere, kuduz köpeklere, kuduz köpeklere.

Utku Kaygusuz

Adabeyi'nden...

Ben bu tekel bayiiinde insan sarrafı oldum ve her türlü berduşla karşılaştım. Dilencileri, sahtekârları, delileri iyi tanırım, hepsinin nasıl davrandığını bilirim. Ama bu adam bir başkaydı, sanki deli olarak doğmuş ama sonradan, bir şekilde, akıllanmıştı.

Esnafın sevmeyeceği tipten, dükkânı ve seni meşgul eden müşterilerdendi bu adam. Bütün şarapları ve içkileri tek tek inceleyip fiyatlarını öğrenir, yeni çıkan markaların, içkilerin ayrıntılarını sorardı. Rafların önünde sanki bir kitapçıda geziyormuş gibi davranır, içkilerin fiyatlarına ve özelliklerine bakar, bunları tek tek elindeki deftere notlar alırdı. Gariptir ki her malın üstünde yazan her şeyi ezberlemem gerektiğini düşünüyordu. Örneğin, eline bir paket soslu fıstık alırdı ve fıstığın sosundaki baharatların neler olduğunu bilip bilmediğini yoklardı. Bir içki hakkında bir şeyler bilmediğimi söylediğimde "Niye? Sen bu dükkânın sahibi değil misin, bu içkileri, bu malları satmayacak mısın?" diye çıkıştırdı. Ayrıca, hangi tip müşterinin hangi içkiyi tercih ettiğini de merak ederdi.

Tam olarak anlayamadığım bir şey bu; bir çingene kadar üçkâğıtçı, hesaplı ve cimri görünürdü. Ama aslında öyle değildi. Bir akşam alışveriş sonrasında hesap hatası yapıp para üstünü kendisine fazla verdiğimi hatırlıyorum, inanılmayacak kadar dürüst bir tavırla evinin kapısından geri dönüp "Fazla para üstü verdin." diyerek çıkmıştı karşıma. Bazen evine şarap siparişi ederdi. Siparişi ona ulaştıran çocuğa şarap parası kadar bahşiş verdiğini de biliyordum. Çocuğun dediğine göre "Sakin şarap içme bu parayla!" diye onu sürekli uyarırmış.

Yere bakarak yürürdü hep. Sokakları ve kaldırım diplerini incelerdi, yürürken sık sık başkalarına çarptığı olurdu. Hatta bir gün dükkândan çıkıp köseyi döndüğünde, dalgın dalgın yürüyen başka bir adamla çarpıştığını ve adama "Benden özür dilemelisin!" diye bağırdığını hatırlıyorum. Ona, neden sokakları incelediğini ve yere bakarak yürüdüğünü sorduğumda, "Tüm bu kaldırımlar ve sokaklar aslında büyük bir yüzün kırışıkları gibidir," dedi. "Ben insanları değil de bu yüzün çizgilerini, girinti ve çıkıntılarını, hatta gölgelerini incelemeyi severim." diye cevaplamıştı beni. Anlamamıştım. Hâlâ da anlamıyorum.

Dedim ya, sevmeyeceğim türden bir adamdı, ama gene de çok ilginçti. O içeri girdiğinde üzerime garip bir tedirginlik yapıyordu. Bir gün bana dönüp "Sen şairlerin kralısın ama şiir yazdığın için değil. Tekel bayii işlettin için..." demişti. Ben tam kakkahayı basacakken, o durup ciddileşti, sanki bu söylediği kendisi için büyük bir hata ya da utançmış gibi suratını astı. Acaba şairleri, sanatçıları ve içkicileri tanıyordu, yazarçizer miydi, sorunları var mıydı? Bilmiyorum.

Dediğim gibi, bu adam bir başkaydı, sanki deli olarak doğmuş, sonradan, bir şekilde akıllanmıştı.

İşte sen şimdi onun peşindesin, eğer bir şeyler toparlarsan, gel bana da anlat...

Zy

Yokoluşlarının ağıtını yazan o kifayetsiz muhterislerle senin ilgilenmeyişinin 2010'daki yüzüdür 491...

BİR "Evvel Fanzin" cakasıdır ve Kadıköy tribidir. KATIL!

dortdokuzbir@gmail.com